

Arrest

nr. 68 600 van 17 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 mei 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende op 10 mei 2006 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 21 juni 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 december 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Verzoeker diende op 4 januari 2007 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 11 april 2007 een beslissing van weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

1.6. Verzoeker diende op 24 april 2007 een derde asielaanvraag in.

1.7. Op 26 april 2007 verklaarde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de asielaanvraag ontvankelijk.

1.8. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 juli 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. Verzoeker diende op 18 november 2008 een vierde asielaanvraag in.

1.10. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 1 december 2008 een beslissing van weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

1.11. Verzoeker diende op 2 februari 2009 een vijfde asielaanvraag in.

1.12. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 april 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.13. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest d.d. 28 augustus 2009 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 28 augustus 2009, nr. 30 757).

1.14. Verzoeker diende op 30 december 2010 een zesde asielaanvraag in.

1.15. Op 27 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig van Kabul. U bent Hazara van etnische origine en een sjiiitische moslim. U bent gehuwd en was nooit politiek actief in Afghanistan. In Kabul zou u problemen hebben gekregen met verscheidene Hazara's. Toen de Taliban nog aan de macht waren, had u hen of hun familieleden geholpen om vrij te komen uit gevangenschap, dikwijls tegen betaling. Via uw connectie met M(...) N(...) was u in de positie van onderhandelaar. Na de val van de Taliban echter waren deze personen op zoek naar N(...) om hun geld terug te krijgen. Omdat ze hem niet konden vinden, stelden ze u verantwoordelijk en werd u valselijk beschuldigd van samenwerking met de Taliban, waarop u Kabul ontvluchtte en naar een dorp in het district Qol-e-Khesh, provincie Wardak, ging. Na een jaar ontvingen de dorpsoudsten twee arrestatiebevelen vanwege ene Mohammed Ali van de geheime politie van Daykundi, waarvan ze u hier op de hoogte brachten. U besloot naar Iran te vluchten. U en uw familie verlieten uw land van herkomst in 1383 (2004) en gingen naar Iran. Uw ouders, broer, echtgenote en dochter bevinden zich er nog steeds. Vervolgens reisde u verder richting België waar u op 10 mei 2006 een eerste asielaanvraag indiende.

Uw eerste asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet ontvankelijk beoordeeld. In dringend beroep oordeelde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 12 december 2006 dat uw aanvraag bedrieglijk was. U tekende tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing geen beroep aan bij de Raad van State.

Op 4 januari 2007 diende u een tweede asielaanvraag in die door de DVZ op 11 april 2007 werd beslist via een bijlage 13quater of een niet in overwegingname van uw asielaanvraag.

Op 24 april 2007 diende u een derde asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal weigerde u op 15 juli 2008 opnieuw de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus.

Uw vierde asielaanvraag van 18 november 2008 werd op 1 december 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

U verklaarde zich op 2 februari 2009 voor een vijfde keer vluchteling. Het Commissariaat-generaal verwierp uw vijfde asielaanvraag op 28 april 2009. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing in haar arrest van 28 augustus 2009.

Op 30 december 2010 verklaarde u zich voor een zesde maal vluchteling.

Ter ondersteuning van uw zesde asielaanvraag legt u drie internetartikels en een cd-rom neer.

B. Motivering

Uw asielaanvragen werden driemaal door het Commissariaat-generaal afgewezen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw asielmotieven. In uw zesde asielaanvraag brengt u geen elementen aan inzake uw asielrelaas maar beroept u zich op de veiligheidssituatie in de stad Kabul om de subsidiaire beschermingsstatus te vragen. U legt twee artikels over zelfmoordaanslagen in Kabul alsook een artikel en filmfragment over de overval op de Kabul Bank in Jalalabad neer om uw aanvraag te staven.

Wat de beoordeling van uw nood aan subsidiaire bescherming betreft, dienen net als in de eerdere asielaanvragen volgende opmerkingen te worden geformuleerd. Zo dient er te worden vastgesteld dat u jarenlang, van 1358 tot 1382 (ca 1979 tot 2003), in Kabul verbleef, waar u eerst studeerde en vervolgens een winkel uitbaatte. Tevens verklaart u dat u zowel van uw woning als winkel de eigenaar was.

Bijgevolg dient in casu de veiligheidssituatie in de stad te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De informatie die u aanbrengt betreffende de veiligheidssituatie in de hoofdstad betreffen slechts twee incidenten die de analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca niet kan wijzigen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3,

48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verder voert hij een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker is van mening dat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus wordt geweigerd omdat hij een afdoend en gedetailleerd feitenrelaas naar voor heeft gebracht zonder tegenstrijdigheid of onjuistheid. De commissaris-generaal stelt ten onrechte dat verzoeker inhoudelijk geen nieuwe elementen aanbrengt, daar hij 3 internetartikels en 1 CD-rom heeft neergelegd waarmee hij zijn asielaanvraag wel degelijk aannemelijk maakt. Verzoeker deelt mee dat hij Hazara's en hun familieleden heeft geholpen om vrij te komen uit gevangenschap toen de Taliban aan de macht waren, vaak tegen betaling. Verzoeker onderhandelde met N., maar die was het land ontvlucht waardoor de Hazara's van hem het geld teruggeisten en hij valselijk werd beschuldigd van samenwerking met de Taliban, waardoor hij uitweek naar Wardak, een provincie die nu als onveilig wordt beschouwd. Verzoeker gaat dus ontegensprekelijk gebukt onder een gegronde vrees voor vervolging en represailles. In de beslissing wordt gesteld dat de burgers in Kabul actueel geen risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Door toedoen van de "assymetrische" aanvallen, de aanslagen met "improvised explosive devices" en zelfmoordaanslagen tegen 'high profile'-doelwitten van de Afghaanse en internationale autoriteiten in de hoofdstad, zoals die blijken uit het CEDOCA-document, zou het leven van verzoeker er wel degelijk in gevaar kunnen zijn in de zin van de subsidiaire bescherming. Door enkel te verwijzen naar de eigen interpretatie van verslagen over de veiligheidssituatie schendt de beslissing volgens verzoeker de motiveringsplicht. Verzoeker toont aan de hand van een aantal authentieke documenten en accurate informatie genoegzaam aan dat hij wel degelijk van Afghanistan afkomstig is, zo beweert hij, en hij bewijst dat er wel degelijk een ernstig gevaar voor zijn leven zou zijn bij eventuele terugkeer. De beslissing stelt volgens verzoeker enerzijds dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zorgwekkend is en anderzijds dat er voor verzoeker geen risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld. Met betrekking tot het asielaanvraag verwijst verzoeker naar het gehoorverslag waar hij uitgebreid zijn motieven uiteengezet heeft, welke als integraal hernomen kunnen worden beschouwd en op grond waarvan hij meent in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming meent verzoeker dat de provincie Wardak, de provincie van zijn laatste verblijfplaats, dermate onveilig is dat de subsidiaire bescherming dient toegekend te worden, en kan de stad Kabul, verzoekers vroegere verblijfplaats, niet als veilig beschouwd in de zin van de subsidiaire bescherming.

Aan het verzoekschrift worden de ANSO-rapporten van de periodes 16-31 januari, 1-15 februari, 16-28 februari, 1-15 maart, 16-31 maart, 1-15 april en 16-30 april 2011 toegevoegd dewelke volgens verzoeker niet in de beoordeling werden betrokken.

Ter terechtzitting legt verzoeker twee internetartikels neer zonder vertaling met betrekking tot incidenten die plaatsvonden in Afghanistan.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers zesde asielaanvraag afgewezen omdat hij geen elementen aanbrengt inzake zijn asielaanvraag en zich louter beroept op de veiligheidssituatie in de stad Kabul. Aangezien verzoeker verklaarde jarenlang in Kabul te hebben verbleven, dient de subsidiaire bescherming te worden beoordeeld aan de hand van de veiligheidssituatie in de stad. Er wordt verwezen naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 17 december 2010 waarin niet wordt opgeroepen tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul. Blijkens de bestreden beslissing is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard en eerder gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger beperkt. Bovendien betreft de informatie die verzoeker aanbrengt slechts twee incidenten die de analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca niet kan wijzigen waardoor dient te worden besloten dat er in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een latere asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de eerdere asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704.). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot een eerdere asielaanvraag werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.5. Er dient te worden vastgesteld dat in het arrest van de Raad van 28 augustus 2009 (zie punt 1.13) werd geoordeeld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van onderhavige, zesde asielaanvraag, beroept op hetzelfde asielrelaas en bij wege van nieuwe gegevens een DVD-rom en 3 onvertaalde internetartikels neerlegde (AD V-AA, stuk 13, Documenten). Blijkens het gehoorverslag verklaarde verzoeker dat deze nieuwe gegevens informatie bevatten over enkele zelfmoordaanslagen in Kabul, die gebeurden vlakbij de plaats waar verzoekers winkel gelegen is, en commentaar bevatten op een recente aanval op de Kabul-bank in Jalalabad (AD V-AA, stuk 7, gehoorverslag CGVS 07/03/2011, p. 2). Ter terechtzitting legde verzoeker onvertaalde artikels neer over, waarbij hij verklaarde dat deze onder andere een aanslag op een raadgever van president Karzai betreffen. Met betrekking tot deze artikelen merkt de Raad vooraf op dat hij op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht de stukken die niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Bijkomend dient te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins kan worden bijgetreden waar hij stelt dat deze stukken zijn asielrelaas aannemelijk maken, aangezien zij geen betrekking hebben op de concrete problemen met de Hazara's die verzoeker in zijn asielrelaas heeft uiteengezet. In zoverre verzoeker zich zou beroepen op de ANSO-rapporten die hij aan zijn verzoekschrift toevoegde, merkt de Raad op dat de algemene situatie in het land van herkomst, zoals beschreven o.a. in algemene mensenrechtenrapporten en persartikels, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De nieuwe gegevens zijn bijgevolg niet van aard om het vaststaande ongeloofwaardig karakter van verzoekers asielrelaas om te buigen, waardoor er geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

2.6. Voor zover verzoeker zich met het oog op de toekenning van de subsidiaire bescherming zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat hij zich daarop door toedoen van de vaststaande ongeloofwaardigheid niet langer kan baseren teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet geeft verzoeker aan dat zowel de veiligheidssituatie in Kabul als deze in Wardak in ogenschouw dient te worden genomen. De Afghaanse nationaliteit van verzoeker wordt, zoals hij terecht aanhaalt, inderdaad niet in twijfel getrokken, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat Wardak als zijn regio van herkomst dient te worden beschouwd. Op grond van de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker jarenlang in Kabul verbleef, aldaar gestudeerd heeft en zijn winkel uitbaatte, wat door verzoeker niet wordt weerlegd en ter terechtzitting zelfs bevestigd, kan zijn blote bewering dat hij naar Wardak is uitgeweken bezwaarlijk geloofwaardig worden genoemd. Bijgevolg is enkel de actuele veiligheidssituatie in Kabul van belang om verzoekers vraag naar subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te beoordelen.

2.8. Verzoeker betwist de conclusie van de commissaris-generaal op basis van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd als zou er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico bestaan om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict (stuk 14, Landeninformatie, AFGH 'Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul' updated 20-01-2011). De documenten die verzoeker hieromtrent aanbrengt, met name de ANSO-rapporten van januari tot

april 2011 en de artikels over diverse aanslagen, laten echter niet toe te besluiten dat er in Kabul voor burgers wel degelijk een dergelijk risico zou bestaan. Uit de informatie die verzoeker bijbrengt, blijkt eveneens, ondanks het feit dat deze van recentere datum is dan het CEDOCA-rapport dat aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat de veiligheidsincidenten nog steeds hoofdzakelijk uit gerichte aanslagen en acties bestaan tegen bepaalde doelwitten waardoor de analyse van de commissaris-generaal dat er in de hoofdstad Kabul 'asymmetrische aanvallen' voorkomen, doch geen 'open combat' en dat de gewone Afghaanse burgers bij deze aanvallen niet worden geviséerd eerder wordt bevestigd dan tegengesproken. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Er werd geen schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen manifeste beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN